

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5581/2562

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ เด็กหญิง พ. โดยนาย ณ. ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ร่วม นาย บ.จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา
279, ป.อ. มาตรา 285, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 9, ป.อ.
มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องระบุช่วงเวลาซึ่งจำเลยกระทำความผิด ช่วงแรกระหว่างเดือนพฤษภาคม 2559 ถึง
เดือนกันยายน 2559 และช่วงที่สองระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2559 ถึงเดือนมีนาคม 2560 แม้จะ
รวมช่วงปิดภาคการศึกษาในวันที่ 1 ถึง 15 พฤษภาคม 2559 เข้าไว้ด้วย ก็มีผลทำให้รับฟังไม่ได้ว่า
จำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาที่ปิดภาคการศึกษาเท่านั้น แต่ยังมีช่วงระยะเวลาหลังจากที่โรงเรียน
เปิดภาคการศึกษาแล้ว ที่โจทก์สามารถนำสืบวันที่จำเลยกระทำความผิดได้ เหตุที่โจทก์ระบุวันและเวลา
กระทำความผิดเป็นช่วงเวลาก็นี้อาจมาจากไม่ทราบวันและเวลากระทำความผิดที่แน่นอน การระบุวันเวลากระ
ทำความผิดเป็นช่วงเวลาดังกล่าวถือว่าการระบุวันและเวลากระทำความผิดของจำเลยในอีกลักษณะ
หนึ่งโดยชอบ ฟ้องโจทก์ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) แล้ว จำเลยฎีกาขอให้ลด
ค่าสินไหมทดแทนลงอีกนั้น เมื่อในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นใน
เรื่องนี้ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องค่าสินไหมทดแทนจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ฎีกาจำเลย
จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ.
มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 นับ
โทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143/2561 ถึง 147/2561 และ
149/2561 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้นดังกล่าว จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียว
กับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง พ. ผู้เสียหาย โดยนาย ณ.
ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต และยื่นคำร้องขอให้บังคับ
จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจ และชื่อเสียง 200,000 บาท พร้อม
ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์
ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็น
ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี นับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลย
ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 635/2561 ของศาลชั้นต้น ซึ่งนับโทษต่อจากคดีอาญาหมายเลขแดงที่
598/2561 ของศาลชั้นต้น คำขอนับโทษต่อจากคดีอื่นนอกจากนี้ให้ยก เนื่องจากศาลยังไม่ได้มี
คำพิพากษา และให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 35,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยใน
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 มีนาคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระ
เสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุก

จำเลยกระທး 6 เดือน รวม 2 กระທး เป็นจำคุก 12 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ในเบื้องต้นข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกา โตแย้งรับฟังเป็นยุติว่า เด็กหญิง พ. โจทก์ร่วม เป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนาย ณ. ขณะเกิดเหตุโจทก์ร่วมมีอายุ 9 ปีเศษ พักอาศัยอยู่กับนาย บ. และนาง ต. ซึ่งเป็นปู่และย่า ขณะนั้น โจทก์ร่วมเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์อยู่ในความปกครองดูแลของ จำเลยซึ่งเป็นครูสอนวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเป็นประการแรกในปัญหาข้อกฎหมายว่า โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับวันกระທးทำความผิดของจำเลยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องระบุช่วงระยะเวลาซึ่งจำเลยกระທးทำความผิดไว้เป็น 2 ช่วง คือช่วงแรกในระหว่างเดือนพฤษภาคม 2559 ถึงเดือนกันยายน 2559 และช่วงที่สองในช่วงระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2559 ถึงเดือนมีนาคม 2560 จึงหาได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยกระທะทำความผิดในช่วงปิดภาคการศึกษาในระหว่างวันที่ 1 ถึง 31 ตุลาคม 2559 ดังข้ออ้างในฎีกาของจำเลยไม่ และถึงแม้โจทก์จะบรรยายฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยกระທะทำความผิดในช่วงแรกโดยรวมเอระยะเวลาระหว่างปิดภาคการศึกษาในวันที่ 1 ถึง 15 พฤษภาคม 2559 เข้าไว้ด้วยก็ตาม ก็มีผลทำให้รับฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระທะทำความผิดในช่วงเวลาที่ปิดภาคการศึกษาดังกล่าวเท่านั้น แต่กรณียังมีช่วงระยะเวลาหลังจากนั้นซึ่งโรงเรียนเปิดภาคการศึกษาแล้ว ที่โจทก์สามารถนำสืบในรายละเอียดว่าเป็นวันที่จำเลยกระທะทำความผิดได้ เหตุที่โจทก์ระบุวันและเวลากระທะทำความผิดไว้เป็นช่วงระยะเวลาเช่นนั้น ก็สืบเนื่องจากโจทก์ไม่ทราบวันและเวลากระທะทำความผิดที่แน่นอนของจำเลยนั่นเอง ซึ่งการระบุวันและเวลากระທะทำความผิดเป็นช่วงระยะเวลาดังกล่าวก็ถือเป็นการระบุวันและเวลากระທะทำความผิดของจำเลยในอีกลักษณะหนึ่งโดยชอบเช่นกัน ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) แล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในประการต่อไปมีว่า จำเลยกระທะทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 หรือไม่ เห็นว่า ขณะเกิดเหตุโจทก์ร่วมอายุ 9 ปีเศษ มีใช้เด็กโต จึงย่อมไม่ประสีประสาเกี่ยวกับเรื่องในทางเพศระหว่างหญิงชายว่ามีข้อห้ามการถูกเนื้อต้องตัวกันอย่างไร จำเลยเป็นครูของโจทก์ร่วม ไม่ต่างกับญาติผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ที่โจทก์ร่วมต้องให้ความเคารพ พฤติการณ์ซึ่งจำเลยกระທะทำต่อโจทก์ร่วมดังกล่าว ในความรู้สึกของโจทก์ร่วมจึงคล้ายกับที่ผู้ใหญ่แสดงความเอ็นดูต่อเด็ก โจทก์ร่วมไม่อาจแยกแยะความหนักเบาของการกระทำของจำเลยได้อย่างชัดเจนว่าถึงขั้นที่เป็นการไม่สมควรในทางเพศต่อโจทก์ร่วมแล้วหรือยัง กรณีจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่เมื่อโจทก์ร่วมถูกจำเลยกระທะทำดังกล่าวเป็นเวลาต่อเนื่องมายาวนานโจทก์ร่วมก็ได้บอกกล่าวแก่ผู้ใด หรือแสดงอาการผิดปกติ ซึ่งเชื่อได้ว่าเป็นเพราะโจทก์ร่วมยังไม่อาจเข้าใจถึงสภาพการกระทำอันแท้จริงของจำเลยซึ่งมุ่งหมายลวนลามทางเพศเป็นที่เสียหายต่อโจทก์ร่วมได้ กรณีจึงหาใช่เป็นข้อพิรุธตั้งข้อฎีกาของจำเลยแต่อย่างใด หากการที่โจทก์ร่วมเพิกกล่าวหาจำเลยเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2560 หลังจากเกิดเหตุกับโจทก์ร่วมแล้ว 1 ปีเศษ กลับแสดงการรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่โจทก์ร่วมได้อย่างสมเหตุสมผล โดยสืบเนื่องมาจากนาง ต. ย่าของโจทก์ร่วมทราบข่าวจากชาวบ้านพูดกันที่ตลาดว่า จำเลยกระທะทำอนาจารเด็กนักเรียนที่โรงเรียน จึงเป็นปกติวิสัยของนาง ต. และนาย บ. ปู่ของโจทก์ร่วมที่จะต้องสอบถามโจทก์ร่วมซึ่งเป็นหลานอยู่ในความดูแลปกครองของพวกตนว่าถูกจำเลยกระທะทำอนาจารด้วยหรือไม่ ซึ่งในข้อนี้โจทก์และโจทก์ร่วมมีนาย บ. ซึ่งรับฟังคำบอกเล่าของโจทก์ร่วมมาเป็นพยานเบิกความสนับสนุนว่าโจทก์ร่วม

เล่าให้พยานและนาง ต. ฟังถึงเรื่องที่ถูกรำเลียดังเช่นไปหอมแก้มและจับหน้าอกบ่อยครั้งในขณะที่
นางานไปส่ง แต่โจทก์ร่วมจำวันและเวลาที่แน่ชัดไม่ได้ ซึ่งจะเห็นได้ต่อไปว่าเมื่อโจทก์ร่วมเล่าเรื่องที่
ถูกรำเลียดังทำให้ปู่และย่าทราบ ก็เชื่อว่าในเวลานั้นโจทก์ร่วมได้เรียนรู้จากญาติผู้ใหญ่ของตนจน
เป็นที่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าสิ่งที่ตนเองถูกรำเลียดังเป็นเรื่องที่ไม่ดีและน่าอับอาย โจทก์ร่วมซึ่ง
เจริญเติบโตขึ้น มีวุฒิภาวะมากขึ้น และได้เลื่อนชั้นการศึกษาไม่ได้เรียนหนังสือกับจำเลยต่อไปอีก
ด้วยเหตุนี้ หากไม่เคยมีเหตุการณ์ดังที่โจทก์ร่วมอ้างว่าจำเลยเป็นผู้กระทำเกิดขึ้นแก่ตนจริง ก็ไม่
มีเหตุผลใดที่โจทก์ร่วมจะปั้นแต่งเรื่องราวเหล่านี้ขึ้นมา ในชั้นสอบสวนซึ่งโจทก์ร่วมไปให้ปากคำต่อ
พนักงานสอบสวนต่อหน้าสหวิชาชีพ ซึ่งมีทั้งนักสังคมสงเคราะห์และพนักงานอัยการ เรื่องราว
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงถ่ายทอดออกมาดังปรากฏอยู่ตามบันทึกคำให้การของผู้เสียหาย ซึ่งสอดคล้อง
เป็นอย่างดีกับที่โจทก์ร่วมมาเบิกความในชั้นพิจารณา ไม่ปรากฏว่ามีข้อพิรุธใด ๆ ทำให้เชื่อได้ว่า
โจทก์ร่วมเบิกความไปตามความจริงที่ตนเองประสบมาและแม้โจทก์ร่วมเบิกความยอมรับว่าเคยไป
ที่บ้านของนาย น. ซึ่งชักชวนผู้ปกครองและเด็กนักเรียนที่อ้างว่าถูกรำเลียดังมา
ประชุมกันเพื่อดำเนินคดีแก่จำเลย โดยในที่ประชุมบอกให้นักเรียนพูดให้ตรงกันก็ตาม ก็หาได้
หมายความว่าเป็นการเล้าสอนโจทก์ร่วมให้ไปให้การหรือเบิกความปรักปรำจำเลยแต่ประการใด
การประชุมดังกล่าวเกิดขึ้นเพราะมีข้อกล่าวหาจำเลยซึ่งเป็นครูว่ากระทำอนาจารเด็กนักเรียนใน
โรงเรียนกว่า 20 คน มิใช่เพียงแค่ว่าโจทก์ร่วมรายเดียว การพูดให้ตรงกันจึงมีความหมายเพียงเรื่อง
ที่ว่าจำเลยกระทำอนาจารเด็กนักเรียนหรือไม่เท่านั้น ส่วนรายละเอียดว่านักเรียนแต่ละคนถูก
จำเลยกระทำอนาจารด้วยวิธีการอย่างไร ย่อมไม่อาจพูดให้ตรงกันได้อยู่ในตัวเนื่องจากเป็นเรื่อง
เฉพาะตัวของเด็กนักเรียนแต่ละคน และในทำนองกลับกัน หากโจทก์ร่วมมิได้ถูกรำเลียดัง
อนาจารจริง โจทก์ร่วมก็ไม่จำเป็นต้องไปเข้าร่วมในการประชุมดังกล่าวประการสำคัญ ผู้ที่มีสาเหตุกับ
จำเลยดังที่อ้างในฎีกาคือนาย น. มิใช่โจทก์ร่วมหรือญาติของโจทก์ร่วม ด้วยเหตุนี้ หากจำเลยมิได้
กระทำอนาจารโจทก์ร่วม การที่นาย น. เป็นแกนนำผู้ปกครองกล่าวหาจำเลยกว่ากระทำอนาจาร
เด็กนักเรียนในโรงเรียน ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับโจทก์ร่วมหรือญาติของโจทก์ร่วม กรณีจึงไม่
มีเหตุผลความจำเป็นใดที่โจทก์ร่วมและเครือญาติจะต้องเปลืองตัวด้วยการเล้าสอนโจทก์ร่วม
ปรุงแต่งเรื่องราวขึ้นเป็นเครื่องมือทำลายจำเลย เพราะในขณะเดียวกันย่อมส่งผลสร้างมลทินติดตัว
โจทก์ร่วมตลอดไปด้วยแม้จำเลยให้การในชั้นสอบสวนกล่าวหานาย น. ว่าเป็นผู้ยุยงผู้ปกครองให้
ดำเนินคดีแก่จำเลยในข้อหากระทำอนาจารแก่เด็กนักเรียน พนักงานสอบสวนก็ไม่เรียกนาย น. มา
สอบปากคำเพื่อให้การสอบสวนเป็นไปอย่างรอบด้านนั้น เห็นว่าเป็นดุลพินิจของพนักงานสอบสวน
ในการรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่า
พยานหลักฐานที่มีอยู่เป็นการเพียงพอ ประกอบกับไม่ปรากฏข้อสงสัยว่าโจทก์ร่วมให้การด้วยถูก
เล้าสอนเนื่องจากเป็นการให้การต่อหน้าสหวิชาชีพซึ่งต้องช่วยกันซักไซ้ไล่เลียงหาความจริง
อยู่แล้ว การที่พนักงานสอบสวนไม่สอบปากคำนาย น. จึงมิใช่ข้อผิดพลาดที่จำเลยฎีกา ส่วนข้อที่
จำเลยฎีกาต่อสู้ในประการต่อไปว่าเวลานักเรียนมาส่งงานให้แก่จำเลยที่ห้องวิชาการ จะเดิน
เข้าแถวมาส่งห้องวิชาการมีนางสาว ส. ครูอีกคนหนึ่งนั่งอยู่ด้วยกันกับจำเลย เป็นทำนองว่าไม่
มีโอกาสที่จำเลยจะกระทำอนาจารโจทก์ร่วมได้ก็ดี หรือฎีกาต่อสู้ว่าเป็นเรื่องปกติที่ครูจะเล่นและ
หยอกล้อกับนักเรียนจำเลยเคยเล่นจิกจี้กับเด็กนักเรียนที่หน้าอาคารเรียน เมื่อจำเลยมาทำงานใน
ตอนเช้า จะมีเด็กนักเรียนเข้ามาแย่งถือกระเป๋าและอุปกรณ์ต่าง ๆ ของจำเลย บ้างก็ดึงเสื้อและ
เดินตามจำเลยไป เป็นทำนองว่าการถูกเนื้อต้องตัวกันระหว่างครูกับศิษย์มิใช่เรื่องเสียหายก็ดี โดย

จำเลยมีนางสาว ส. มาเบิกความสนับสนุนพฤติการณ์ระหว่างจำเลยและเด็กนักเรียนดังกล่าว และ
ยังเบิกความอีกว่าจำเลยใช้เทคนิคการสอนแบบเรียนปนเล่น เล่นปนเรียน เป็นการสร้าง
สัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูผู้สอนกับเด็กนักเรียน โดยในบางครั้งนางสาว ส. เห็นเด็กนักเรียนหญิง
แย่งกันนั่งตักจำเลยเวลาที่จำเลยนั่งเก้าอี้ตัวเล็กสอนหนังสือนั้น เห็นว่า โจทก์ร่วมเบิกความไว้อย่าง
ชัดเจนแล้วว่าจำเลยกระทำอนาจารโจทก์ร่วมในเวลาที่อยู่ด้วยกันตามลำพังและแต่ละครั้งที่จำเลย
ดึงโจทก์ร่วมเข้าไปกอด หอมแก้มและจับหน้าอก ใช้ระยะเวลาเพียง 2 วินาที ไม่เคยปรากฏว่ามีครั้ง
ใดซึ่งจำเลยห่วงเหนียวโจทก์ร่วมไว้นาน ๆ ซึ่งก็เห็นได้ว่าเป็นเพราะจำเลยไม่ต้องการให้ใครที่
บังเอิญผ่านมาพบเห็นการกระทำของจำเลยนั่นเอง คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยเพียง 2
กรรม โดยอาศัยภาคการศึกษาที่โจทก์ร่วมเรียนหนังสือกับจำเลยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งโจทก์
ร่วมเบิกความว่าจำเลยกระทำอนาจารโจทก์ร่วมหลายครั้งตลอดทั้งสองภาคการศึกษา แต่เมื่อโจทก์
ร่วมจำวัน และเวลาที่แน่นอนชัดเจนซึ่งจำเลยกระทำแก่โจทก์ร่วมไม่ได้ โจทก์จึงฟ้องมาเพียง 2
กรรม ซึ่งไม่ได้หมายความว่าจำเลยกระทำอนาจารโจทก์ร่วมแค่เพียง 2 ครั้งเท่านั้น กรณีจึงเชื่อได้ว่า
ตลอดช่วง 2 ภาคการศึกษา ย่อมมีโอกาสที่จำเลยอยู่ด้วยกันกับโจทก์ร่วมสองต่อสองภายในห้อง
วิชาการ เมื่อโจทก์ร่วมต้องเข้าไปหาจำเลยไม่ว่าในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งหลายครั้งโดยไม่มีผู้
สังเกตเห็นและจำเลยไม่ละโอกาสนั้นกระทำอนาจารโจทก์ร่วมเพียงชั่วระยะเวลาเล็กน้อย นางสาว
ส. เองก็มีใจว่าจะอยู่ที่ห้องวิชาการกับจำเลยตลอดเวลา เช่นเดียวกับโจทก์ร่วมก็มีใจว่าจะต้องมา
พร้อมกับเพื่อนเข้าแถวส่งงานให้แก่จำเลยทุกครั้งไป ที่จำเลยอ้างว่าไม่มีโอกาสกระทำอนาจารกับ
โจทก์ร่วมจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนการถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนตามที่จำเลยฎีกาว่าเป็นการหยอกล้อและเล่น
กันนั้น หากกระทำในเวลาสอนหนังสือหรือกระทำในที่สาธารณะโดยเปิดเผยอย่างเหมาะสม ไม่ว่า
จะเป็นการกอดหรือหอมแก้มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ยังไม่เติบโตนัก หรือแม้กระทั่งการให้
เด็กนักเรียนหญิงนั่งตักจำเลยก็ตาม ก็พออนุมานว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอน
และนักเรียนให้รู้สึกผูกพันกันฉันทนุติในการแสดงออกของผู้ใหญ่ในลักษณะที่มีความรักและเอ็นดู
เด็กเล็กๆ แต่หากกระทำเช่นเดียวกันในที่ลับตาคน ย่อมสื่อเจตนาผู้กระทำได้ว่ามีความมุ่งหมาย
ทางเพศเป็นประการสำคัญ หาใช่เกิดจากรักและเอ็นดูตามวิสัยปกติ การจับหน้าอก
เด็กนักเรียนผู้หญิง จึงเกินไปกว่าที่จะยอมรับได้ว่าเป็นการแสดงความรักเอ็นดูหรือหยอกล้อ ทั้งนี้ไม่ว่า
จะกระทำในที่ลับหรือที่สาธารณะก็ตาม จำเลยมีอาจอ้างพฤติการณ์ที่ตนกระทำต่อเด็กนักเรียนใน
เวลาที่สอนหนังสือหรือในเวลาอยู่ในที่สาธารณะ มาเป็นข้อบ่งชี้ว่ามีได้กระทำการอันไม่
สมควรทางเพศแก่โจทก์ร่วมได้ ส่วนการที่จำเลยซึ่งถูกฟ้องในคดีอื่นกล่าวหาว่ากระทำอนาจารแก่
เด็กนักเรียนคนอื่นซึ่งเป็นศิษย์อยู่ในความปกครองดูแลเป็นทำนองเดียวกับคดีนี้ ซึ่งศาลมี
คำพิพากษายกฟ้องดังที่จำเลยอ้างในฎีกานั้น เป็นคนละเรื่องกับคดีนี้ซึ่งมีผู้เสียหายต่างคนกัน
พฤติการณ์กระทำอนาจารก็แตกต่างกันไปในแต่ละคดี จึงเป็นเรื่องที่ศาลในคดีนั้น ๆ ต้องวินิจฉัย
ซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานในสำนวนว่าสามารถรับฟังลงโทษจำเลยได้หรือไม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับการนำสืบ
พยานหลักฐานของแต่ละคดีซึ่งแตกต่างกันออกไป ศาลทุกคดีไม่จำเป็นต้องมีคำวินิจฉัยเหมือนกัน
ฉะนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 เชื่อตามคำเบิกความของโจทก์ร่วมแล้วพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น
จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา สำหรับฎีกาของจำเลยที่ขอให้รื้อการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า
จำเลยเป็นครูบาอาจารย์ สมควรประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่ง
อยู่ในความปกครองดูแลเป็นเด็กเล็กซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายให้จำเลยเป็นผู้ให้
การศึกษาและหล่อหลอมเกลาสร้างสมนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยกลับกระทำไม่สมต่อหน้าที่และ

ความไว้วางใจนั้น มุ่งสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง การที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกจำเลยกระหังละ 2 ปี และศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เหลือกระหังละ 6 เดือน จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากอยู่แล้ว ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอด มิได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำให้จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย อนึ่ง ข้อที่จำเลยฎีกาในประการสุดท้าย ขอให้ลดจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วม 35,000 บาท ให้น้อยลงอีกนั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์ จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำนวนค่าสินไหมทดแทนจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหานี้ อีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันให้ลงโทษจำเลยโดยไม่รอกการลงโทษจำคุกนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมาตรา 12 ให้ยกเลิกความในมาตรา 285 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 (เดิม) นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

ธนสิทธิ์ นิลกำแหง · สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ไพศาล · พัทธกิจ คงจันทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5581/2562>